

af den. Og nu er det dog den saakaldte evangelisk-lutheriske Kirke selv, som her i Danmark har sat saadanne Opfattelser til Højborgs og lader dem bestemme s. Ex., hvilke Lære- og Psalmehøger der skulde bruges i Kirke og i Skole. Men naar dette er Tilfældet, naar saaledes høist forskjellige Opfattelser af den evangelisk-lutheriske Tro har været lyst i Kulb og Rjon igjennem flere Aarhundreder, gaaer det ikke an at sige, at der kun er een Tro, og naar I ikke ville anerkjende den, skulde I træde ud af Folketirken og berøves al Andeel i Kirkens baade timelige og aandelige Goder. Det er dette, som de Herrer ville, der holde saa stærkt paa Kirkeraadet og paa den indbildte Forestilling om een bestemt Tro, som Alle slutte sig om og frumdeles skulde slutte sig om; de sige vel, at det skal skee frivilligt, men i Virkeligheden ville de bruge Statens Tvang dertil; de vilde, at der skal være en bestemt Retning, som skal være den ene herskende i Folketirken, den, som i Dieblirket har Strømmen med sig blandt Theologerne, og at Alt, hvad der ikke vil høre til den, skal tie stille eller træde ud, men en saadan Tvang er jeg overbevist om, det danske Folk aldrig vil tillade, der søes, og derfor gaaer det heller aldrig ind paa et Kirkeraad, før der er kommet Noget, der kan stikke Menigheden dens Ret ligeoverfor den høiere Geistlighed. Med Hensyn til den Uendring, der er anthet af den ærede Rigsdagsmand for Afsens (Fallefen) og tildeels er bleven tiltraadt af det ærede Medlem fra Saxkjøbing, maa jeg sige, at jeg har en ganske anden Mening end det sidstnævnte ærede Medlem derom. Jeg kan, forsaavidt jeg har hørt det, ikke tiltræde det Væsentlige deraf og maa, istedetfor at ansee det ønskeligt, ansee det meget skadeligt for Loven, hvis den blev ændret paa den foreslaaede Maade. Efter hans Mening er det at løse Sognebaandet det Samme som at løse sig fra Forbindelsen med Sognekirken og Sognemenigheden, medens det dog i Virkeligheden ikke er Andet end at løse Baandet fra Præsten; den ærede Taler gaaer ud fra,

at Sognekirken er Præstens Kirke, og at Sognemenigheden er Præstens Menighed, og at altsaa, naar man løser Baandet fra Præsten, løser man ogsaa Baandene fra Menigheden og Kirken; men dette er en aldeles urigtig Paastand, en Paastand, der vilde føre til langt videre Conseqventser, end den ærede Rigsdagsmand maaskee gjør sig Forestilling om. Sognets Kirkebygning vedbliver at være Menighedens og dens enkelte Medlemmers, hvad enten de løse Baandet fra Præsten eller ikke; de vedblive at have deres Deel i den, om de end ikke benytte den, som i dens Kirkegaard. Egesaa vist vedbliver man at være Medlem af det kirkelige Samsund, der er i Sognet, hvad enten man slutter sig om Sognets Præst eller ikke. Sæt, at Præsten dør eller bliver forflyttet, og der kommer en anden Præst, skulde man da ikke, som Medlem af Sognets kirkelige Samsund, kunne sige: nu kræver jeg, at denne Præst skal være min Sognepræst og udføre de kirkelige Handlinger for mig. Hele Lovforslaget gaaer ud fra, at Kirken ikke er Præstens men Sognets, og at intet Medlem af Menigheden hører op med at beholde sin Ret til den Kirke, som han stal give sin Tiende til at vedligeholde, fordi han ikke længer vil have med den Præst at gjøre, som for Dieblirket er ansat ved den. Jeg troer altsaa, at man ikke paa nogen Maade kan gaae ind paa de Uendningsforslag i den omtalte Retning, som det ærede Medlem vilde foreslaae, og jeg kan heller ikke troe, at de nogensinde ville blive sat igjennem, thi det ærede Medlem vil huffe paa, at saaledes som Loven foreligger, er den i det Væsentlige bleven freet af Biskop Monrad og udkommen under 2den October 1862 som en kongelig Anordning. Skulde der være nogen Uendring at gjøre i Loven, var det snarere den, at man nærmere udtalte, hvad man forstod ved de Udtryk i Sognebaandsløsnings-Loven „den for en vis Menighed bestilte Præst“. Det har nemlig viist sig, at disse Ord ere blevene forstaaede saaledes, at man ikke kan løse Sognebaand til en Capellan. Nu er det